

DE FAKKEL

Vrij Communistisch orgaan der Vlaamsche Groepen

VERSCHIJNT 2 MAAL PER MAAND

Redactie en Administratie :
SLIJPSTRAAT, 40, GENT

ABONNEMENTSPRIJS :

BINNENLAND	1.50 per jaar.
» »	0.75 per 6 maand.
BUITENLAND.	2.50 per jaar.
» »	1.25 per 6 maand.

De eenig ware partij bepaalt zich tot het individu; en de daad ontstaat uit het karakter.

EMERSON.

Artikels moeten voor Woensdag avond ingestuurd worden.

BERICHT

Alle für den *Fakkel* bestimmten Briefe, Gelder und Tauschblätter sind zu adressieren :

Los « Cambios » deben ser dirigidos a nuestra nueva direccion bajo siguiente :

Our « Changes » will please to take note of our new adress :

Nos « Échanges » sont priés de prendre note du changement de notre adresse :

Redakties of administraties, welke ons blad ontvangen, verzoeken wij hun ruilnummer aan ons nieuw adres te zenden :

RED. « DE FAKKEL »
Slijpstraat, 40
GENT (BELGIË)

Wij nemen uit den *Intransigeant* onderstaand artikel van Henri Rochefort over, waarin hij met zijne scherpe pen het voorzitterschap der Fransche republiek en de burgerregering in al hare misdaden sedert 1870 afranselt :

Indien ik koning ware!

Men komt mij bekend te maken dat ik op het kongres van Versailles vijf stemmen voor het voorzitterschap der Fransche republiek bekomen heb. Ik zweer hier, dat ik in deze manifestatie voor niets tusschen ben en dat « mijne vrienden », evenals deze van M. Casimir Perier, alleen en zonder mij te raadplegen mijne kandidatuur vooruitgezet hebben.

Men weet het overigens, dat M. Perier altijd alle voorzitterschap van de hand gewezen heeft : dit der Kamer, dit van het Kabinet, en eindelijk dit der Republiek; maar dat door een ongelooflijk noodlot « zijne vrienden » hem altijd hebben doen benoemen, in weerwil van alle zijne protestatiën.

Ehwell! ik ook : vijf stemmen aanvaard ik; maar ik verzeker het op de varkenssnuut van Joseph Reinach, dat ik ze niet afgesmeekt heb, en nochtans — men zal mij mijne flauwhartigheid vergeven — spijt het mij, dat zij niet voldoende waren, om voor mij de deuren van het Elyseum te openen.

Het ware eerst en vooral voor mij eene zachte

voldoening geweest, die oude kruipdieren van het hooger gerechtshof te zien komen en, terzelfder tijd dat zij mij tabakburelen voor hunne minnaren vroegen (ook al kruipdieren), mij te hooren uitleggen, dat, alhoewel zij mij tot de straf van vadermoorder veroordeelden, zij niet opgehouden hadden het meeste belang in mij te stellen, en dat, indien zij mij verplichtten naar Londen te vertrekken, het was omdat zij onrechtstreeks vernomen hadden dat de lucht van Parijs mij in 't geheel niet gelek.

Ook zou ik mij groot genoeg geschept hebben in Trarieux te schuifelen, evenals men dat met een waterhond doet en te roepen : « Hier, Tolain! » gelijk de grootvader van Casimir riep : « Hier, d'Argout! »

Nochtans, na die kleine voldoeningen, gegeven aan mijnen gewettigden haat, zou ik al mijn best gedaan hebben om aan den wensch van het land bevrediging te geven, namelijk de afschaffing van die belachelijke bediening, die men den naam van voorzitterschap der Republiek geeft.

Het is daarom — ten einde het volk zijn genoeg te doen krijgen van deze instelling, die al zoo kostelijk als walgelijk is — dat ik het mij tot plicht zou rekenen, mij geheel en al hatelijk te maken aan mijne onderdanen (dit is het ware woord, want sedert 1870 hebben wij toch maar van koninkdom veranderd.)

Ik zou mij dus doen opmerken door eene reeks misdaden en ongerechtigheden, die den laagste zouden ontmoedigd hebben. Ik zou, bijvoorbeeld, beginnen met Constans opperveldoverste van het Fransche rijk te benoemen, om hem te beloonen voor de eerlijke manier waarop hij in den Cambodge het spel der zes en dertig beesten heeft doen werken.

Wanneer eene eerlijke vrouw in de straat zou worden aangehouden en naar een politiebureau gesleept door een agent der zedenpolitie, dan zou ik haar ambtswege in het officieele hoerenboek doen inschrijven en terzelfder tijd benoemde ik dien agent politieprefekt van eerste klasse.

Niet enkelijk zou ik Saper, den Algerieschen meier, onlangs voor valsheid in geschriften, afpersing (chantage) en onwettige opsluiting veroordeeld, in vrijheid doen stellen, maar ik zou hem de portefeuille van koophandel aanbieden, ten ware hij die van finantiën zou verkiezen.

In plaats van twaalf honderd duizend frank,

hetgeen al een schoone stuiver van... Anzin uitmaakt, zou ik mij door mijne knechten der beide Kamers eene jaarlijksche dotatie van vijftien miljoen doen stemmen.

Alle maanden, na er over beraadslaagt te hebben met Etienne der « Coupons commerciaux », ruste ik eene koloniale expeditie uit, die het budget van vier milliard op zes milliard zou brengen.

Ik zou ook een groot jaarlijksch banket inrichten, waarop enkelijk de afgevaardigden zouden uitgenoodigd worden, die hunne stem verschaard hebben in de Panama-zaak, en dat ik zou betitelen met den naam van « banket der chequemannen. » Ik zou het persoonlijk voorzitten en te midden eener eerbiedige stilte bracht ik een heildronk aan de afpersing en de omkooperij.

Gedurende mijn zevenjarig presidentschap zou ik de lasten doen verviervoudigen en degenen mijner onderdanen, die in de onmogelijkheid zouden zijn er aan te voldoen, zou ik inschepen om als slaven verkocht te worden op de markten van Nieuw-Caledonië of van onze Afrikaansche bezittingen.

Ik zou een prijs van schoonheid instellen, die ik aan Reinach toekende.

Ik zou door openbare en verplichtende inschrijving een standbeeld doen oprichten voor « grand-papa Challamel-Lacour », met zijn rechterlijk rattaffel op het voetstuk gebeiteld.

Ik zou bevelen, dat, evenals het lijk van Lodewijk XVII, ook dat van Nuger in ongebluschte kalk zou worden opgelost en zijn moordenaar benoemde ik tot grootmeester van het Legioen van Eer, in vervanging van generaal Février, die toch de onbeschoftheid gehad heeft zijne kandidatuur tegenover de mijne te stellen.

Eindelijk, na gansch de natie door mijne afpersingen, willekeur, mijneed, huichelarij en wreedheid tot opstand geleid te hebben, zou ik het volgende korte manifest doen opstellen en uitplakken :

« Fransch Volk!

« Ik heb van mijne macht gebruik gemaakt om u inwendig te onderdrukken, uitwendig te ont-eeren, te verarmen, u uit te buiten en uit te hongeren. Indien gij nu nog niet genezen zijt van de presidenten en het presidentschap, dan is het dat gij stommer zijt dan ik dacht. Het bevalt mij niet langer zulke ezels te besturen, ik geef dus mijn ontslag. »

Nu dat ik mijne plannen ontsluit heb, zal men wel begrijpen, waarom ik het bitter beklagen vijfhonderd stemmen bekomen te hebben in plaats van vijf.

HENRI ROCHEFORT.

Helpt ons mede in den strijd!

Wanneer men soms aan eene noodzakelijke rust zich overgeeft en te vergeefs beproeft, het treurige en bittere der huidige maatschappij voor een tijd te vergeten, dan rijst vaak, ondanks ons zelve, al het schoone en aangename van de toekomst, die wij droomen, voor ons op, en vraagt men zich af, hoe het mogelijk is, dat onze leering, zoo edel en uitvoerbaar, door zooveel werkers nog met koude onverschilligheid wordt bejegend; waarom zij niet medehelpen aan den grooten en zwaren strijd, dien het proletariaat te voeren heeft, om uit de onderdrukking en knechtschap, waarin het sinds eeuwen ligt gekluisterd, te geraken.

Hoe is het mogelijk, dat er menschen zijn die niet vol verontwaardiging de paleizen bouwen en zelve in krotten wonen; de varkens vetmesten, het vee kweken, om het hunne meesters te laten verbruiken, terwijl zij niets dan mager paardenvleesch — en dit nog lang niet altijd — te nuttigen hebben?

Alle pracht, alle overvloed aan kleeding en voedsel, is de vrucht van hunnen arbeid; en zij zelve blijven ervan verstoken, dikwijls nog omkomende van koude en honger. De machienen vinden zij uit, en de voordeelen, welke dezelve opleveren, vloeien in de zakken van hen, die zich als heeren over de voortbrengers hebben aangesteld, doch niets tot de uitvinding der machienen bijbrachten. Door hunne onverschilligheid smeden zij zelve de ketenen, waarmede men hen bindt.

En dat te zien op het laatst van onze negentiende eeuw, de eeuw van strijd, misschien wel van de groote sociale revolutie!

Droevig is het, maar het is nu eenmaal zoo. Het is de domheid die daarvan de schuld is, de godsdienst, die de slaafschheid en onderworpenheid in de zeden heeft gebracht, als hoogste weldoening van den mensch.

Door schoone en bedriegelijke woorden heeft men tot hiertoe een groot getal arbeiders onder het knellend juk van het kapitalisme weten te houden. Doch dit mag voor ons, ontwaakte en zelfbewuste strijders, geen reden zijn om onzen moed te laten zinken.

Een nieuwe tijd breekt aan: geweldige schokken ondermijnen onze oude, verrotte kapitalistische gezagsmaatschappij, en wij durven verhopend dat weldra de strijdende slaven hunne ketenen zullen verbreken en zij, die tot hiertoe met de grootste onverschilligheid den strijd aanschouwden, zullen medegesleept worden om als één man het recht op leven, op geluk te eischen en door te drijven.

De bourgeoisie helpt door haar schandelijk gedrag daaraan mede. Zij denkt al te mogen doen wat zij wil, zonder dat de aandacht harer slaven daarop zal gevestigd worden. Maar zij bedriegt zich leelijk. De verdrukten van op het einde der negentiende eeuw zijn opmerkzaam geworden op de schreeuwende tegenstellingen, die men in onze maatschappij met den dag meer en meer waarneemt. Zij beginnen er aan te denken hunne slaafschheid af te werpen en, dreigend met hunne ketenen schuddend, op te treden. Zij gaan kloppen aan de paleizen, doen de bezitters uit hunnen

rustigen slaap ontwaken, eischen hun recht en vragen voedsel en kleeding, waaraan zij en hunne kinderen gebrek hebben en waarvan de magazijnen tot barstens toe gevuld zijn.

Het is niet zonder schrik, dat de bezitters de arbeiders zien opstaan; zij kennen de geschiedenis te goed, om niet te weten dat zij in zulke oogenblikken veel gevaar loopen niet alleen hunne voorrechten, waaraan zij zooveel houden, maar ook hun leven, waaraan zij nog meer gehecht zijn, te verliezen.

De kreet om wraak, die de verdrukten over de lippen rolt, wordt door ieder gehoord.

Het begint de arbeiders te vervelen dat er zooveel menschen voor hunne voeten naar het graf worden gesleept, en welke gestorven zijn van den honger; zij begrijpen dat dit morgen ook met hun het geval kan zijn. Genoeg is het hun, dat moeders hare kinderen worgen, omdat zij voor hare lievelingen geen eten hebben.

Lang genoeg hebt gij, bourgeoisie, het lichaam onzer vrouwen en dochters gekocht voor eene bete broods, om daarmede hare kleinen van den oogenblikkelijken hongerdood te redden.... Genoeg onzer vrienden en kennissen hebt gij van onze zijde weggerukt en lafhartig vermoordt.... Lang genoeg brast en zwelgt gij ten koste van ons zweet en bloed!

Thans is het uur aangebroken, dat wij u rekening komen vragen over uwe misdaden. Zulke gruwelen en de klasse, die ze bedrijft, moeten van de wereld verdwijnen!

Ziedaar de wraak- en strijdkreten der te lang verdrukte en uitgemergelde proletariërs-klasse.

Past op! gij millionairs. Gij reist de wereld rond, overal de grootste wereld en ten toon spreidende en als het ware ons, arme drommels uit-tartende door de verkwistingen die gij doet.

Past op! zeggen wij u; want duizenden kloeke, gezonde mannen loopen in de straten rond, zoekende naar arbeid, die zij echter niet vinden kunnen; en in hetzelfde oogenblik dat hunne kinderen met de hongerkrampen in het lijf ongeduldig naar vader zitten te wachten, ziet dezen laatste door u, nietswaardigen, de miljoenen verspillen, op den arbeid van ons allen gestolen.

Past op! want de wraak zal verschrikkelijk zijn. Geen medelijden voor u zal er zijn waar te nemen. Uwe gansche klasse, al uwe instellingen zullen worden verbrijzeld.

Uw geschreeuw, dat wij zotten, droomers of misdadigers zijn, laat ons koud. Uw schreeuwen is het bewijs dat gij gevoelig getroffen wordt, en dat uwe maatschappij, die voor u zoo noodzakelijk is, langzamerhand in den afgrond verdwijnt.

* * *

En gij, onverschilligen, overtuigt u van het schoone en goede van den strijd der anarchisten. Leert uwe mede-arbeiders, die toch zoo heftig strijden, kennen, en bedenkt wel dat zooveel opoffering niet geschiedt als er niets edels aan dien strijd ten grondslag ligt.

Leert uwe vijanden kennen, en wij zijn overtuigd, dat gij dan niet langer ons leger met een luikend oog zult aanschouwen, doch u, integendeel, in onze gelederen zult werpen, om de wraakroepende toestanden van heden te doen ophouden.

Begrijpt wel dat onze vijanden de minderheid en wij de meerderheid zijn. Als wij willen, is alle tegenstand tegen onze eischen nutteloos; kunnen wij onze vijanden wegvagen, precies als de wind het stof der straten wegvaagt; kunnen wij hen in

den afgrond storten, waar zij nooit of nimmer meer zullen uitkomen!

Dit te doen, is dan ook de plicht van hen, die liefde hebben voor hun ras, 't is te zeggen voor het menschedom, en aanspraak willen maken op den naam van mensch.

JACOBUS.

Uit het rijk des Hongers

(Ontleend aan *Die Anarchisten*, van J. H. MACKAY.)

Op den hoek eener straat stond een troepje menschen. Zij spraken zeer levendig met elkaar. Enkelen waren zeer heftig en bewogen. Als Auban en Trupp naderbij kwamen, trad eene vrouw op hen af. Zij weende zeer. Men liet hen bereidwillig door, tot zij kwamen aan een enge, vuile, halfdonkere steeg. Ook daar stond een groepje mannen en vrouwen, waartusschen kinderen zich drongen en bewogen. Twee politieagenten gingen in regelmatigen pas op en neer, zoover de ruimte het toeliet.

Auban wilde omkeeren, toen zijn oog het schijnsel eener lantaarn volgde, die op den grond stond en een droevig licht wierp op een bos stroo, op welke een menschelijke gestalte lag. Niemand hinderde hem als hij naderbij trad. De omstanders drongen naar hem toe; de politieagenten liepen onverschillig heen en weer. Men hield Auban voor een geneesheer.

Wat hij zag was het lijk van een vijf-en-twintigjarig man. Het lag op den rug, de armen half uitgestrekt en aan beide zijden neergevallen, de geopende oogen naar boven gericht. Het lichaam van den doode was slechts bedekt met een lange, zwarte jas, die, op de borst vaneen gescheurd, het naakte vleesch omsloot. Uit de oude versleten zwarte broek kwamen de naakte met blauwige strepen van winterkou en met vuil bedekte voeten te voorschijn. Een afgedragen, aan den rand gescheurde cylinderhoed was terzijde gerold. De ongekamde rossige haren hingen over het voorhoofd; de linkerhand van den doode was gebald.

Auban boog zich over hem heen. Het lichaam was ontzettend mager; de beenderen van de borstkas waren zeer duidelijk zichtbaar, de polsgewrichten van handen en voeten waren zò smal, dat een knapenhand ze kon omvatten.

De wangen waren ingevallen en lieten de jukbeenderen sterk naar voren komen; de neus kwam spits naar voren; de lippen waren wit, zonder bloed, met een smartelijke trek een weinig geopend; de zichtbare tanden zagen er gaaf en onderhouden uit.

De slapen en de hals waren diep ingevallen — het lijk zag er uit alsof het reeds maanden in een droge ruimte gelegen had, zoo dun en dicht overspande de geelachtige huid de beenderen.

Auban zag den politieagent aan, die zich naast hem geplaatst had. De agent knikte ernstig, onbewogen — *Verhongerd!!* Door de omstanders, die tot dusver sprakeloos elke beweging van Auban gevolgd hadden, ging een schok van ontzetting. Van mond tot mond ging het woord en elk sprak het uit in zijn eigen taal van ontzetting en vrees, als had elk zijn eigen doodvonnis vernomen.

Een jonge knaap liet een honend geroep hooren; men verwijderde hem. Maar hierdoor was er beweging gekomen onder de aanwezigen, men drong naar voren: eenieder wilde een blik van deernis werpen in het gezicht van den doode.

—

Zulke tooneelen zijn niet zeldzaam in de wijk Whitechapel te Londen en elders!!

Protest van Indianen

TEGEN DE

invoering van het privaats grondeigendom

In het Indianengebied (Vereenigde Staten van Noord-Amerika) blijft nog altijd een goed deel van het oorspronkelijk kommunisme bewaard.

Het land is het gemeenschappelijk eigendom der stammen; veeteelt, landbouw en ook onderscheidene andere bedrijven worden door de gemeenschap uitgeoefend. Evenwel, men vindt er ook partikuliere ondernemingen. Soms hebben de stammen weidegronden en kolenmijnen aan kapitalistisch onderlegde vol- en halfbloed Indianen verpacht, en deze ondernemers zijn meer welvarend dan de overige bevolking. Millionairs echter vindt men er niet en paupers (armen) zijn er zoo goed als onbekend.

Dat de scherpe sociale tegenstellingen van rijk en arm, van overdadige weelde en kwellende armoede, die de kapitalistische maatschappij rondom zich kenmerkt, niet reeds lang ook hun gebied is binnengedrongen, schrijven de Indianen toe aan hunne kommunistische instellingen.

Tegenwoordig wordt beproefd hun de « zegeningen » van het kapitalisme op te dringen. Men wil hun land verdeelen (in privaats bezit brengen), zij zelf moeten burgers van de Vereenigde Staten worden en hun gebied (natuurlijk!) een onderdeel van de Unie.

Tegen de verandering van hun kommunistische gemeenschap in een kapitalistischen staat, verzetten de Indianen zich beslist. Eene kommissie uit de volgende vier stammen: de Cherokeezen, de Choctaws, de Creeks en de Chickasawas, heeft aan den president en aan het Kongres een protestbrief gezonden, waarin merkwaardige beschouwingen voorkomen.

Het protest weerlegt allereerst de bewering als zou het Indianengebied een hinderpaal zijn voor de ontwikkeling en den vooruitgang der omliggende staten. De genoemde stammen beoefenen veeteelt, landbouw, handwerken; zij drijven handel, ontginnen kolen-, zink- en andere mijnen; zij hebben spoorweglijnen niet minder dan andere staten; zij hebben instellingen van weldadigheid, die een naburigen staat tot eere zoude strekken; zij geven per hoofd der bevolking meer uit voor opvoeding en onderwijs dan eenige andere staat. De *Cherokeezen* hebben 3 hoogeschole, 2 seminariën, meer dan 100 lagere scholen, een weeshuis en een gasthuis. De *Choctaws* hebben 4 hoogeschole, 2 weeshuizen en meer dan 150 lagere scholen. De *Creeks* bezitten 8 hoogeschole, 1 weeshuis en 65 lagere scholen. De *Chickasawas* hebben 4 hoogeschole, 1 weeshuis en 25 lagere scholen. Ook talrijke kerken bezitten zij. Alle bewijzen voor een grooten vooruitgang « volgens uwe begrippen van beschaving » — zeggen de Indianen.

In hetgeen zij *niet* hebben, zijn de Indianen *onze beschaving* verre vooruit. « Armenhuizen zijn in ons gebied onbekend », wordt op de eene plaats gezegd, en op eene andere luidt het in den protestbrief: « Wij hebben geen rijke lui onder de Indianen, in den zin waarin het woord « rijk » thans in de Vereenigde Staten gebruikt wordt.

Het protest verklaart dat winstbejag der land-spekulanten de drijfveer is van de beweging, die thans de hand tracht te leggen op den grond der Indianen. Mocht dit slagen, dan zal het de vernietiging van de volbloed Indianen tegengevolge hebben.

Aan het slot wordt gezegd: « Wanneer de zaak voor ons onvermijdelijk is, zult ge toch uw voornemen alléén moeten uitvoeren, want verwacht niet van ons, dat we zullen helpen ons zelve tot menschen zonder woonplaats, tot landloopers en bedelaars te vervormen. »

Aldus protesteeren de Indianen. Het moge 't hun beschoren lot iets vertragen, af te wenden is het niet. Want voor de kapitalistische beschaving geldt slechts deze ééne overweging, die ook in het protest aangevoerd wordt: « Het is ons te schadelijk u duurzaam zoo te laten wonen. »

Overgenomen uit « Grond en Arbeid », maandblad ter aanbeveling van het gem. grondeigendom.

Alles is inbeelding

De inbeelding beschikt over alles: zij schept het schoone, 't rechtvaardigheidsgevoel en het geluk, waaruit alles voortvloeit.

Zie, wanneer de burger-justitie een armen diivel veroordeelt, doet zij dit met de meeste ceremoniën.

Ieder kent de plechtigheden, bij den godsdienst in gebruik. Over 't algemeen is men t' akkoord, dat de staf van eene legerafdeeling er zeer flink uitziet, wanneer hij rofflend door eene stad trekt.

Afgevaardigden van het volk (!?), burgemeesters en schepenen, die den eed afleggen, doen dit met begeleiding van groote ceremoniën.

De priester, die den boeteling godes vergiffenis over zijne zonden schenkt, doet dit op diepzinnige, plechtige wijze.

Zedeles: Betrouw nooit al wat plechtig is.

Ik weet niet of zij 't doen met opgezetten zin, doch de vertegenwoordigers van het zoogemaamd wettelijk gezag bedienen zich van zonderlinge argumenten, om de menschen te overtuigen. Zij hypnotiseeren ze door 't dragen van schitterende edelgesteenten, bedwelmen ze met welriekende geuren, brengen ze van hun stuk met vendel en trom en bedriegen zodoende oogen, neus en ooren.

Die beruchte vertegenwoordigers van 't wettelijk (!?) gezag overbluffen de eenvoudige dwaze lieden en, zoo de eersten niet heel sterk zijn in logika schijnen zij gevorderd in 't blinddoeken hunner evennaasten.

Eenieder kent de roomsche godsdienst.

Verondersteld dat de geloovigen in plaats van in prachtig gebouwde en schatrijk versierde kerken te vergaderen, in gewone zalen met wit gekalkte muren bijeenkwamen; dat de priester hier of daar van uit den eenen of anderen hoek op een stoel zonder de minste begeleiding van muziek de gewone zangen zou uitburrelen, welnu, dat zou volstrekt denzelfden indruk niet meer maken; de meeste geloovigen zouden hunne schouders oprekken; op korten tijd lag de roomsche godsdienst plat.

Daarentegen moet men slechts den voet zetten in eene hoofdkerk te Gent of elders, om onmiddellijk overtuigd te zijn, dat de roomsche kerk nog zeer vele partijgangers telt. Men gevoelt, dat die kolossale gebouwen zoo zijn gebouwd, dat zij den bezoekers eerbied inboezemen.

De *niet-geloovigen* zijn verblind door de schitterende stralen van het altaar, waar een met goud en zilver uitgedoschten priester plechtig officieert onder bescherming van eene met edelgesteenten en tal van kostbaarheden versierde maagd!

Immers kan men dien priester, die de majesteit zelve verbeeldt, niet aanzien als een dooeenvoudig schepsel. De menschen gevoelen eenen zekeren eerbied voor zulken sterveling.

Daarenboven is het de pracht niet alleen, die ons daar doet twijfelen, ook het sombere dier reuzengebouwen maakt een somberen indruk op den geest.

Vroeger toen het « individu » zoo dorstig niet was naar « licht », zooals wij thans zijn, hebben er zeker in die stikdonkere vergaderingen ceremoniën plaats gehad, die oneindig grooteren indruk op die wezens maakten en ze meer deden schudden en beven dan wel deze die er heden gebeuren. (Slot volgt.)

Brieven uit Amerika

De werkstaking der spoorwegaarbeiders breidt zich meer en meer uit. Uit verschillende plaatsen ontvangt men berichten van staking; ook in het oosten begint men te staken. Tot op heden waren de railway-arbeiders in New-York, Boston, Philadelphia en meer andere groote steden nog aan den arbeid, maar ze schijnen te beginnen gevoelen, dat, om deze staking niet te verliezen, zij hunnen steun zullen moeten verleen. Het is te verwachten dat deze week alle Unions en de Knighth of Labor het werk neerleggen, om reden men inziet dat deze strijk (!) niet mag verloren worden. Tien duizend arbeiders in Chicago zijn door deze strijk zonder werk, de eene uit gebrek aan kolen, de andere door gebrek aan ijzer en andere materialen, en zoo deze week de strijk niet wordt bijgelegd, zal het aantal werkloozen verviervoudigd worden. In Chicago is men in de grootste spanning, na de gebeurtenissen van deze week.

Woensdag 4 Juli, de grootste feestdag voor Amerika, nl. de herdenking der vrijmaking, is zonder de minste sympathie van het volk voorbijgegaan.

Des morgens waren verschillende treinen door het volk aangehouden, de ruiten stuk gegooid, de machinisten en de politie met steenen geworpen.

's Middag arriveerden de eerste troepen huzaren, om zorg te dragen dat de mail geregeld kon doorgaan, want ook deze werd gestopt, om reden men er Pullmans-cars aan had verbonden.

In de nacht van den vierden of den vijften Juli werden op verschillende plaatsen de wagons in brand gestoken, vooral Pullmans' cars moesten het ontgelden. Gedurende den geheelen dag hebben vechtpartijen met politie en militairen plaats, wagons worden door het volk omvergehaald of dwars over de treks gezet om de doorvaart te beletten. Donderdag werd een aankomende trein, beschermd door politie, gesteenigd, de machinist werd erg gewond en ook verschillende politiebeambten; van weerszijden vielen schoten, en volgens de bladen drie dooden, twee politiebeambten en eene uit het volk.

De passagiers moesten den trein verlaten, en of te voet, of met elektriek-wagens vervoerd worden.

Aan de stockyard, waar zooveel wagons staan, heeft men 's nachts voor meer dan 50,000 dollars vernield. Vrijdagavond brak er brand uit aan de Worlds-Fair; zeven groote gebouwen werden in asch gelegd. Ook dit wordt op rekening der werkstakers gezet. De slavenkolonie Pullman wordt sterk bewaakt, men vreest dat men haar in brand zal steken. Elken nacht hebben er groote branden plaats van wagons en wachthuisjes, en gepas-

(1) Werkstaking.

seerde nacht brandden in Zuid-Chicago 50 Pullmans-cars geheel af. In deze laatste week zijn voor honderd duizenden dollars vernield. Gisteren, Zaterdag, werd door het volk op een aankomenden trein met steenen geworpen en geschoten; de militairen openden het vuur, en zes werden er gedood. De verbittering onder het volk is groot.

Gouverneur Altgeld heeft geprotesteerd tegen het zenden van United-Statens-troepen; hij beweert het met de militia wel af te kunnen. De politie is versterkt en de militia onder de wapens; de geheele gewapende macht, met politie inkluis, is op heden 11,000 man sterk. Dat beduidt voor Chicago niets.

Pullman zelf is ten einde raad, hoewel hij niet in Chicago is. Al wat waarde heeft, is uit zijn paleis gehaald; zijne bedienden hebben hetzelfde verlaten; de nevenbewoners zijn zoo bevreesd, dat zij des nachts niet meer in huis durven blijven.

Zoo even meldt de kourant, dat er onder de twintig dooden en gewonden vrouwen en kinderen zijn. Een zuigeling werd op 's moeders arm doodgeschoten. (Ontzie vrouw noch kind!)

Pullman zelf blijft iedere overeenkomst weigeren. De secretaris van staat, Herbert, is uit naam van Cleveland bij Pullman geweest, maar niets kan baten, hij weigert halstarrig.

In Californië zijn de stakers geheel meester van de treinen, niet een locomotief is in dienst.

De militia, die onder de wapens was geroepen, heeft men naar huis moeten zenden, ze maakten gemeene zaak met de strijkers.

De prijzen der levensmiddelen rijzen schrikbarend, de aardappelen zijn viermaal zoo hoog in prijs, het vleesch idem; groenten, olie, enz., alles is even duur.

Zoo is de strijd tusschen kapitaal en arbeid ontbrand.

Ongetwijfeld zal na eenigen tijd de zaak worden bijgelegd, en het kapitaal kan dan weer opnieuw beginnen te zuigen, om de verloren dollars terug te winnen.

Beter dan in eenig ander land, is de geest van verzet bij het volk doorgedrongen. Bij de minste loonsverlaging gaat men aan de strijk, en houdt men vol tot hongerens toe. Jammer is het echter, dat het zich alleen bepaald tot loonsverhoging en korteren arbeidsdag. Van Socialisme of Anarchie is hoegenaamd niets waar te nemen, vandaar dat men onverschillig wordt voor werkstakingen. Weken aaneen lijdt men honger, worden vrienden doodgeschoten en in de gevangenis gezet, en zoo men de strijk wint, is men hoegenaamd niets verder. Was men eerst slaaf voor 20 cent per uur met 9 uren werken, na de strijd is men slaaf voor 25 cent per uur en acht uren werken.

Toch twijfel ik niet of het kommunistisch idee zal hier wortel schieten, de economische toestand in Amerika is er het duidelijkste bewijs voor.

De machiene (in de hand van het kapitaal) maakt de arbeiders overbodig, en al tracht men deze gespannen toestand met kunst- en vliegwerk op te houden, barsten moet het, en wee dan Amerika, dat zonder militairen is en eene door en door revolutionaire bevolking heeft.

Laatste Berichten

Alle Unions hebben geprotesteerd tegen de Machinisten-Union. Zij beweren dat het hare plicht is aan deze werkstaking deel te nemen en hare werkbroeders niet in den steek te laten.

De Machinisten-Union is nog eene van den

ouden stempel, waar het bestuur almachtig is. Zij staat wel eenigszins vijandig tegen over de nieuwere Unions, alwaar de macht niet geheel in handen van enkelen berust.

Chicago, 8 Juli 1894. L. W. VAN KOERT.

Internationale beweging

DUITSCHLAND — Terwijl zoo menig een van jaar tot jaar zijne verdiensten ziet inkrimpen, heeft de kanonnenkoning Krupp te Essen niet te klagen. Hij heeft dit jaar zijn netto inkomen opgegeven voor 9 miljoen 190 duizend mark, tegen zes miljoen in 1893. Wat kan een mensch toch vooruitgaan in de wereld... als hij reeds eenige millioentjes heeft bespaard door eigen (!) inspanning en energie!

Zoo één kerel slokt het zweet en bloed van 25,000 arbeiders op!

FRANKRIJK. — *Vluchtelingen*. — Het voorbeeld van H. Rochefort, die zijn *«Intransigeant»* redigeert van uit Londen en van Drumont, hoofdredakteur van de *«Libre Parole»*, die naar Brussel is gegaan, omdat men in Frankrijk zijn gedachten niet meer kan publiceeren, is thans gevolgd door den anarchistischen schrijver A. Hamon, schrijver van *Psychologie du militaire professionnel* (zielkunde van den beroepssoldaat).

Hij heeft een brief gericht aan Meijer, rechter van instructie. Hamon beklaagt zich geen brieven meer te ontvangen en vreest den weg op te zullen gaan zijner briefwisseling, en niet vrij meer zich te kunnen bewegen derwaarts, waarheen hij zijn schreden richten wil. Hij is vertrokken.

Nu schijnen echter niet alleen de brieven, aan hem gericht, onderweg te verdwalen, maar dit schijnt ook het geval te worden met de brieven die hij zelf schrijft. Hamon toch is alleen vertrokken en, zoo schrijft de *Petite République*, zijn familie, die zonder tijding blijft, maakt zich over zijn wegblijven ongerust.

Arm Frankrijk onder de laatste jaren der bourgeoisie!

Zou er geen einde komen aan zoo'n toestand? (R. v. A.)

BOHEMEN. — *Ook daar gevangenneming*. — Ook te Praag zijn verscheidene anarchisten gearresteerd. Enkelen hunner waren in 't bezit van instrumenten tot de vervaardiging van ontplofbare stoffen. Het schijnt dat dit iets bijzonders is en dat men zelfs zulke instrumenten niet in zijn bezit mag hebben. Er werden tevens stukken in beslag genomen, waaruit bleek dat de verdachte Czechen allen leden zijn van den bekenden *Omladina*.

ITALIË. — Door de Kamer en den Senaat zijn als het ware zonder discussie de voorgestelde wetsontwerpen tegen de anarchisten aangenomen.

— De socialistische afgevaardigde San Felice, die wegens zijn deelneming aan de onlusten op Sicilië tot 23 jaar gevangenisstraf is veroordeeld, is in hooger beroep gegaan.

— Rome, 19 Juli: Het hof van strafzaken heeft den anarchist Lega, die den aanslag op Crispi heeft gepleegd, veroordeeld tot 20 jaren gevangenisstraf.

RUSLAND. — *Aanslag op den czaar*. — Te Kirpitsjaja heeft de Russische politie een Poolsch student in hechtenis genomen, bij wien een bom met de noodige ontplofbare stoffen om haar te vullen, werd gevonden. In dezelfde stad zijn een

andere student en zijne zuster gevat, die men reeds langen tijd had gezocht. De ongelukkige gearresteerden zijn naar Schlüsselburg gebracht.

Uit het onderzoek wordt vermoed, dat men weer met een aanslag op het leven van den czaar te doen had.

— *Gebrek door overvloed!* — Uit Zuid-Rusland komen klaagtoonen — over misgewas? zou men vragen, neen — over een te *overvloedigen* oogst van de granen. De boeren beschouwen dit als een ramp, daar de vraag nu te gering is en dus de verkoop slecht.

Dus, bij mislukking van den oogst — gebrek en bij overvloedigen oogst — eveneens gebrek.

Wat mooi ingerichte samenleving niet waar?

Onze kameraad Meunier is door 't Assisenhof van Parijs tot levenslangen dwangarbeid veroordeeld.

Een socialistisch parlementair coöperateursblad meldde *ter dood!*

Dus nog wreedaardiger en bloeddorstiger dan de vuige bourgeoisie!

Spreuken en Gedachten

Modernen. — Er zijn nog steeds mensen, die hetzij uit geslepenheid en berekening, hetzij uit kortzichtigheid, verzoening prediken tusschen wetenschap en geloof. Op allerlei manieren trachten zij de kloof toegankelijk te maken die beide scheidt: nagebootste bruggen, schaduwen van ladders, en andere denkbeeldige verbindingsmiddelen, die de menschelijke fantasie steeds wil aanbrengen ter vereeniging van geheel onverenigbare zaken. H. TAINE.

Er bestaat niets zoo dwaas of verschrikkelijks, of de mensch heeft het uitgedacht, om er zich in voor neder te werpen. JOHAN SCHERR.

Ook een censuur. — Toen Rome nog onder pauselijke heerschappij stond, werd den met den censuur belaste prelaat een tooneelstuk toegezonden, in welks eerste tooneel de gelagkamer eener herberg wordt voorgesteld. Een gast, aan tafel gezeten, roept den kelner (garçon) toe: «Kelner, een biefstuk!» De nauwgezette censor schrijft in 'n kantteekening: «Ingeval het stuk tijdens de Vasten wordt opgevoerd, dan moet de akteur in plaats van een biefstuk een omelet bestellen.»

Noch in wetenschappen, noch in kunst, noch in moraal bestaat eenigerlei formule.

D. MONCKHOVEN.

Vergaderingen

MECHELEN.

Bibliotheek. — De kameraden en kennissen kunnen alle dagen boeken ter lezing krijgen bij J. P. Bus, Adeghemstraat, 167. — Maakt er gebruik van, vrienden!

De Vrije Groepen en kameraden, die de brochure *Waarom wij anarchisten zijn en wat wij willen* verkocht hebben, worden verzocht zoo spoedig mogelijk af te rekenen met J. P. Bus.

Bij voortdurend bevelen wij deze brochure aan.

Strijdpennig

Ontvangen door S.:
MECHELEN. — Lied gezongen bij De Vis 0.40
Een lied in De Werkmanspint 0.60
Overschot brochure 0.20
Een lied bij Scholiers, te Leuven 1.72
2de lied 0.98
Vrije Groep 20.00

Ontvangen door Amnestie:
Lied te Boom 1.60
Lied in den Hof 0.54

BLADVERKOOP

MECHELEN. — N^{rs} 12, 13 en 14 (ontv. door S.) 12.10
ANTWERPEN. — N^{rs} 13 en 14 (idem) 7.00

Drukk.-Uitg.: Joz. Drieghe, Slijpstraat 40, Gent.